

Vandel og Flyvestationen 1943 – 2003

Udsnit af fotos fra udstillingen

Af Søren Pallesen, museumsmedarbejder

Den nye udstilling på museet, som fortæller om den store omvæltning, der skete i Randbøl Kommune under 2. Verdenskrig - og om flyvestationens rolle under den kolde krig, er nu klar til at modtage besøgende. (Daværende Randbøl Kommune svarer til det nuværende Randbøl sogn samt St. Almstok).

Flyvepladsen anlægges af tyskerne

Man får i udstillingen et indblik i, hvorledes næsten halvdelen af kommunen blev beslaglagt til brug for den tyske værnemagt, der omdannede Vandel by til et fæstningsanlæg og anlagde en kæmpe flyveplads syd for byen. Man får også at se, hvor dramatisk det har været - med meget kort varsel - at skulle forlade sin ejendom til brug for en fremmed, fjendtlig magt, et sted der for nogles vedkommende har været i familiens eje i flere generationer.

Udstillingen viser omfanget af de tyske anlægsarbejder, hvordan de blev udført, og hvor langt man var nået ved befrielsen. Der fortælles om overgivelsen til englænderne og om overdragelsen til det danske forsvar ved udgangen af 1945.

Dansk flyveplads efter krigen

Efter befrielsen skulle der tages stilling til, hvad der skulle ske med alt, hvad tyskerne havde beslaglagt i hele landet. For Randbøl Kommunes vedkommende vedtog man, at der fortsat skulle være en militær flyveplads - dog på et betydeligt mindre areal end det, tyskerne havde beslaglagt. Resten skulle sælges.

I udstillingen kan man følge flyvepladsens rolle i de første år efter krigen, og hvorledes man efter Danmarks indtræden i NATO i 1950 påbegyndte indretningen af en fuldt funktionsdygtig flyvestation under det nyoprettede danske flyvevåben. Det ses, hvorledes der løbende - under hele den kolde krig - blev bygget på flyvestationen, og hvorledes det blev finansieret. Man får et indblik i de mange funktioner, der er nødvendige, for at en flyvestation kan fungere.

Der fortælles om de mange danske og udenlandske eskadriller, som gennem tiden har været på øvelse i Vandel, og om hvilken rolle flyvestationen havde i NATO-samarbejdet.

Hærens Flyvetjeneste

I 1958 oprettedes på Flyvestation Vandel, en flyvende hær-enhed: "Artilleriflyvebatteri Vandel", som i 1971 skiftede navn til "Hærens Flyvetjeneste". Enheden var i Vandel til lukningen i 2003, hvor den blev flyttet til Flyvestation Karup og lagt ind under Flyvevåbnet.

Udstillingen viser, hvilke flytyper enheden havde til rådighed gennem tiden, fortæller om, hvilke mangeartede opgaver enheden fik - og om samarbejdet med Flyvevåbnet og flyvestationen.

De engelske flyvergrave

Den 27. aug. 1944 blev et engelsk bombefly skudt ned nord for Vejle. Soldater fra Flyveplads Vandel blev sendt til området for at bevogte stedet og rydde op efter styrtet. Fem af flyets syv besætningsmedlemmer omkom. Tyskerne tog de omkomne med til flyvepladsen, hvor de gravede dem ned. Efter krigen fik de deres sidste hvilested på Randbøl Kirkegård. I et særskilt afsnit i udstillingen fortælles om nedstyrtningen og om, hvorledes mindet om de fem, der gav deres liv for freden, stadig bevares.

Udstilling

Hele udstillingen er bygget op omkring fotos fra området under krigen og fra Flyvestation Vandel gennem tiden. Billederne er ledsaget af korte tekster, så man får fortalt historien "bid for bid". I udstillingen vises desuden tyske effekter fra krigen og genstande fra Flyvestation Vandel.

I en montre vises der eksempler fra livet i Danmark under krigen med vareknaphed, erstatningsvarer, mørkelægning osv.

Udstillingen kan ses i museets åbningstid hver torsdag fra 10.00 – 16.00.

Ønsker man at se udstillingen på et andet tidspunkt, kan man kontakte Søren på tlf. 20494131 og træffe en aftale. Han viser gerne udstillingen frem for alle, der ønsker at se den.

Børne- og teenageværelse fra 1980'erne og 1990'erne

og jeg har været en tur *down memory lane*, for at gense alt lige fra dukker, bamser, samlinger og notesbøger, som min mor så fint har gemt igennem alle årene.

Som du nok har gættet, var mit værelse på Solbakken 4 fyldt med alle mulige dimser, og jeg samlede på alt lige fra brevpapir, viskelæder og frimærker, My little Pony og LEGO.

Modsat idag legede vi med Barbie et godt stykke op i folkeskolealderen.

Tekst: Anette Damgaard Kragelund

Min mor, Hanne Damgaard Hansen, har opfordret mig til at skrive om min barndom og ungdom. Bl.a. på grund af, at museets udstilling om "legetøj gennem tiderne" skulle renoveres og udvides med 1990'erne, og da min mor har gemt store dele af mit og min lillebrors legetøj, skolebøger, diplomer, plakater og meget andet, var det nærliggende at lave et børne- og ungdomsværelse.

Hvem er jeg?

Jeg, Anette Damgaard Kragelund (født Hansen), i 1978, er i dag 41 år og bosat uden for København med mand og 2 børn.

Jeg er født og opvokset i Vandel og er netop gået ned ad barndommens gade (Solbakken) for at mindes livet som barn og ung tilbage i sidste årtusinde i byen.

Hvordan er udstillingen blevet til?

Når man gemmer og ikke kan nænne at smide ud, kommer tingene nogle gange til værdighed igen. Det er sket med min lillebrors og mine ting. Derfor har min mor kunnet lave denne sjove udstilling. Besøg museet og bliv nostalgisk, se hvad vi legede med i 1980'erne og 1990'erne.

Velkommen i udstillingen om mit barndomsværelse på Museet i Vandel.

Det er en stor del af mit værelse, der er udstillet her,

Sammen med mine veninder syede jeg tøj, soveposer og andre remedier til Barbie og hendes venner. Kreativiteten fejlede intet. Og jeg passede også ret godt på mine ting. Kunne næsten ikke nænne at bruge hverken klistermærker, brevpapir, viskelædere osv. Vi var medlem af Anders And's Bogklub. Det var spændende, når posten kom med en ny bog. Vi fik MAC computer, da jeg gik i 7. klasse. Du kan se den på skrivebordet. Den blev brugt til regnskab, skolearbejde og spil. Man gemte sine dokumenter på en diskette. Man kunne ikke komme på internettet. Mobiltelefon var heller ikke hver mands eje. I konfirmationsgave fik jeg et Sony rack stereoanlæg med radio, båndspiller og til musikdisketter. Du kan se kassettebånd og disketter i udstillingen.

Lillebrors ting er med i udstillingen.

Min lillebror René er 3 år yngre, og hans værelse så en smule anderledes ud. Her huserede transformers, Heman og LEGO. Vi har altid haft et kærligt forhold til hinanden, selvom der selvfølgelig også var de klassiske søskende-skærmydsler.

I udstillingen kan du hurtigt fornemme, at min lillebror er til fodbold. Det er hans lille røde sæt Hummel DBU fodboldtøj, der ligger på skibsbriksen. Billedet af fodboldlandsholdet med træner Sepp Piontek viser, at det var dengang, vi alle elskede Danish Dynamite.

Har du lyst til at læse mere, ligger hele artiklen på www.rslm.dk

Så er vi i gang igen

Af redaktionen

Museets frivillige mødes igen, men nu skal vi spritte hænder helt ude på fortrappen, inden vi kommer ind. Der er mange foranstaltninger mht. rengøring, vi skal tage hensyn til, men vi tager det med godt humør. Det gør museets gæster også. Dem har vi valgt - indtil videre - at modtage i hold på max. 10 pers. ad gangen.

Nye udstillinger

Legetøjsudstillingen, der dækker en 110 års periode, er blevet renoveret. Er du født i 1970'erne, vil du mindes dine barndomsdage ved at se alle de ting, som findes i det nyindrettede værelse.

Åbent hus

Når udstillingen om flyvestationen er officielt indviet, vil der blive afholdt åbent hus for alle, der ønsker at se den spændende udstilling. **Dag og tid annonceres senere.** Se hjemmeside og lokalavis.

"Den fine stue" med møbler fra Det hvide Palæ i Randbøldal præsenterer sig flot i stueetagen.

Vi er nu ved at have gennemgået alle museets rum og synes selv, vi kan tilbyde et fint egnsmuseum, der er et besøg værd.

Hvervekampagne

I efteråret 2020 har bestyrelsen planlagt en hvervekampagne i håbet om at øge museumsforeningens medlemstal. Vi kommer derfor rundt til husstandene i sognet for at fortælle om, hvad der sker i foreningen og på museet - og om, hvad man får ud af at tegne medlemsskab:

Medlemsbladet "Nyt om Gammelt" 4 gange årligt og årsskriftet "Spidsbarren" + tilbud om deltagelse i arrangementer og historiske ture. **Alt dette for kun kr. 95,- for enlige og kr. 150,- for par, årligt.**

Den nye museumsfolder vil blive lanceret i forbindelse med hvervekampagnen.

Et valnøddetræs historie...

fortsat fra forrige nr.

af Svend Aage Hansen

I forbindelse med historien omhandlende Ingers valnøddetræ vil jeg lige gøre en tilføjelse:

I en ca. 10 års periode har der nede for enden af min flisebelagte indkørsel om efteråret og vinteren ligget en hel del halve valnøddeskaller, tomme for indhold.

Først var det et stort mysterium, men ved at bruge udelukkelsesmetoden dannede der sig et billede. Jeg var udmærket klar over, at der i Vandel kun fandtes ét frugtbærende valnøddetræ. Og det er det førømtalte træ, som står nede i Ingers have.

Hvordan kunne de skaller så komme op at ligge i min indkørsel?

I årenes løb er mysteriet dog blevet opklaret. Det er kragerne, (der jo som bekendt er kloge fugle), som henter valnødderne hos Inger, men da de ikke kan åbne dem, flyver de op til mig. (Der er i fugleflugt kun 2-300 meters afstand). Her flyver de højt

op og lader valnødderne falde ned på fliserne. Går de ikke i stykker eller revner, får de en tur mere. Derefter kan kragerne med deres kraftige næb nemt pille nødderne ud og fortære disse.

I de senere år har jeg tit og ofte set denne kunst udført ved at overvære kragerne arbejde gennem vinduet.

Da jeg ikke tror, at et krageliv er så langt, kunne det tænkes, at denne kunst er noget, der går i arv fra én krageneration til den næste. Jeg har lagt mærke til, at det som regel er et par, der arbejder sammen – eller samtidig.

Samtaler med en gammel Vandelborger

Af Svend Aage Hansen

Jeg har altid gerne villet underholde mig med ældre mennesker, da de jo (i modsætning til unge mennesker) har en vis livserfaring.

Netop sådan en person var tidligere automekaniker Villum Vilhelmsen, der havde tilbragt næsten hele sit liv i Vandel.

I de første ca. 25 år af mit liv var vi desuden naboer. Da Villum blev op i årene, fik han problemer med bentøj, men hovedet fejlede ikke noget, og derfor var jeg ofte forbi for at få en lille passiar med ham. Han berettede om mange ting i sit liv, og da han var en mand med rappe replikker og en god portion humor, var han absolut ikke uinteressant at høre på. Jeg har derfor valgt at viderebringe nogle få eksempler på hans beretninger:

Soldatertid i Wilhelmshaven

Villum var som soldat udstationeret med den danske brigade i Wilhelmshaven i Tyskland. Her lærte han blandt andet at skrælle kartofler!

Omgang med det modsatte køn var strengt forbudt, men lad os bare sige, at i netop denne forbrydelse blev Villum taget på fersk gerning. Det var det nydannede vesttyske politi, der arresterede Villum, og han blev derfor indsat i arrest i en af deres celler. Her blev tiden efterhånden lidt lang for Villum, og han bad om at få noget at læse i. Han fik derefter nogle lokale aviser, men de sagde ham ikke rigtigt noget. Han anmodede derfor om at få noget andet læsestof, hvorpå han fik udleveret et eksemplar af testamentet. Om det var det gamle eller det nye, skal være usagt, (men da jeg kender slutningen på Villums fortælling, hælder jeg mest til, at det var Det Gamle Testamente).

Flere år efter, da han blev spurgt om, hvad han havde lært af denne læsning, svarede Villum: "Aldrig har jeg læst så mange røverhistorier, som stod i den bog!"

Mellemlanding i Keflavik

På et tidspunkt var Villum på besøg hos noget familie i Amerika. Inden han tog af sted, blev han opsøgt

af min onkel, Ejnar, (Ejnar Hansen fra Vandel Savværk), som gav ham et godt råd med på vejen. Ejnar havde et par gange været i USA og kendte derfor visse procedurer. Han fortalte: "Når du nu flyver hjem fra Amerika, så mellemlander I på Keflavik flyveplads på Island. Her skal du stige af og gå over i den toldfri butik og købe en papkasse med 6 flasker whisky. Der er ingen told på, så de er utroligt billige".

Så gik Ejnar og lukkede døren efter sig, men umiddelbart efter blev den igen åbnet, og Ejnar stak lige hovedet indenfor for at aflevere sin sidste replik: "Husk – hold under!"

Dette spekulerede Villum noget over. Men som sagt, så gjort. Da de på hjemturen mellemlandede på Keflavik flyvebase, gik Villum sporenstregs over i den toldfri butik og erhvervede sig 6 flasker god skotsk whisky i en papkasse, og da han på vejen over til flyvemaskinen skulle passere et stykke af den betonbelagte startbane, huskede han på at holde hånden under papkassen. Det var der flere, som ikke gjorde – med det resultat, at bunden brast på adskillige kasser, så flasker med indhold faldt ned på betonen og knustes, og de gyldne dråber løb ud over startbanen og var spildt.

Golftræf

Villum havde en god ven fra Give, der hed Hardy Bach. Han havde først Mazda-forhandling og senere Suzuki forhandling. Derudover var han ivrig golfspiller og færdedes hjemmefra på Give golfbane, hvor der også var et klubhus med restaurant. Engang, da Hardy havde rund fødselsdag, skulle den fejres i netop denne restaurant. Villum var inviteret, men næsten alle de øvrige gæster var inkarnerede golfspillere. Netop sådan en person fik Villum til bords. Lidt hen i festen spurgte naboen nu Villum: "Hvad er dit handicap?" "Handicap, jeg er da overhovedet ikke handicappet", svarede Villum. "Spiller du da ikke golf?", blev der vantro spurgt. "Nej, det gør jeg ikke", svarede Villum. "Dyrker du da overhovedet ingen form for sport?", blev der spurgt. "Jo da, jeg er lystfisker", svarede Villum, og forklarende sagde han nu: "Mange gange fanger jeg ingenting, men enkelte gange er jeg heldig at fange en lille fisk. Den tager jeg med hjem, renser den og steger den på en pande, hvorpå jeg nyder den på et stykke ristet brød med en øl til. Efter min mening går golfspillere bare rundt hele dagen, på en bane, og prøver at putte en lille rund kugle i et hul. Når det lykkes, samler de straks kuglen op igen og går videre".

Fortsætter næste side

Klynen

I den sidste 11-års periode af Villums aktive arbejdsliv var han ansat som en slags pedel på et narkoafvænningscenter, der ligger lidt op ad Horsensvej i Vejle. Her blev der udleveret metadon til diverse misbrugere, og nogle skulle også blive der for at arbejde lidt, og på den måde at være i en slags aktive-ring.

Det var hér, Villum havde sin kompetence: Han satte klienterne på forskellige opgaver, som de så skulle være med til at løse. Engang så han en ung mand, der fuldstændig havde spoleret opgaven med sin fummelfingrethed. Han havde ikke blot ødelagt selve projektet, men også materialerne, som skulle anvendes. Villum udbrød nu lidt ærgerligt: ”Du er en klyne”. Den unge mand svarede herpå med spørgsmålet: ”Hvad er en klyne?” ”Det skal jeg sige dig”, svarede Villum. ”Kender du en tørv? En tørv er ikke en klyne, men under tørvefremstilling kan der blive en lille smule dynd tilovers. Det er fuldstændig uden værdi, men dog alligevel en lille ting. Den smule dynd kaldes en klyne”.

Senere spurgte jeg Villum: ”Når du var på den insti-

tution i 11 år, hvor narkomanerne blev behandlet, - hvor mange blev i den periode helbredt?” ”Det er nemt at svare på”, sagde Villum. ”Tallet er rundt”. Altså ingen!

Willum læner sig op ad en Ford Consul 315 årg. 1963 ved Vandel Autoværksted. Han overtog værkstedet efter sin far Karl og solgte det i 1981 til Gunner og Hans Peter Hansen. De 2 foto/s er venligst udlånt af Bente Back, Vandel.

Skriv om Corona

Af Bente Lykkegaard, arkivmedarbejder

Det er ca. 100 år siden, at verden var ramt af pandemien ”den spanske syge”. Selvom mere end 50 millioner (!) mennesker døde på verdensplan – og i Danmark 16-18.000, er hændelsen gået delvist i glemmebogen. (I min families historie er den f.eks. ikke nævnt med ét ord, men kan det virkelig passe, at ingen i familien Lykkegaard var berørt af epidemien?)

Medierne har p.g.a. sammenfaldet mellem 100-året for den spanske syge og den aktuelle Coronakrise genfortalt historien og genopfrisket den fælles hukommelse.

Kort tid efter at statsministeren ”lukkede” Danmark p.g.a. Coronaepidemien, efterlyste SLA (= sammenslutningen af lokalarkiver i Danmark) beretninger om, hvordan vi danskere oplever tiden med Corona.

Det samme gør vi hermed fra Randbøl Sogns Lokalarkiv:

Skriv til os om, hvordan din hverdag er påvirket af krisen, - om oplevelser og tanker i dén forbindelse. Husk, at selvom det er nutidsskildringer, **er det også øjenvidneberetninger, som med tiden bliver danmarks- og verdenshistorie.**

Send dit manuskript (kort eller langt) - og gerne med fotos – til arkivet på mail rslm.vandel@gmail.com eller som fysisk brev til **arkivets postkasse: Grindstedvej 30, 7184 Vandel.**

Det er helt OK at sende en håndskrevet tekst, og tænk ikke på retstavning. Det vigtigste er, at beretningen ikke går i glemmebogen.

Arkivet vil arkivere det tilsendte for eftertiden.

På forhånd TAK for alle bidrag.

”Klup”

Af Svend Aage Hansen

Randbøl Sogns Museum har været så heldigt, at der er indleveret en klup. Brugt på det nærliggende Vandel Savværk. Denne klup er et rigtig flot eksemplar, lavet i eksotiske træarter med forstærkning i siderne med messingskinner. Næbbet, (hvoraf den øverste del er fast, og den nederste kan skydes frem og tilbage), er af metal, i enten galvaniseret jern eller aluminium.

For at finde nogle flere fakta om dette instrument gik jeg nu ind på Google og søgte under ”klub”. Her kom mange klubber frem, bl.a. Dansk Ruhårsklub, svæveflyveklub og swingerklub. Men det var jo ikke ligefrem sådan nogle klubber, jeg søgte. Derfor henvendte jeg mig til min skoventrepenør, der arbejder for mig – og er uddannet skovtekniker på Randbøl Statsskovdistrikt, som ligger i Gødding. Han mente, at ordet skulle staves med et p i stedet for b. Nu åbnede der sig en helt anden verden for mig på Google.

Her står: Værktøj til måling af træstammers diameter. Instrumentet er udformet som en stor skydelære. Der står også, at navnet udtales som ”klub”, altså med b. Jeg betragtede det som en lille fjer i hatten, at

jeg havde udtalt instrumentets navn rigtigt. På det som nævnt nærliggende Vandel Savværk, hvor kluppen engang blev brugt, regnedes alt i tommer, fod, alen og favn, og det var vi oplært i. Hele dette målesystem fungerede udmærket, men man er alligevel senere gået over til metersystem. Der var de gode gamle danske tommer, men der fandtes også de lidt mindre, engelske tommer. På mange tommestokke var der afsat begge slags tommer på den ene side og mm, cm og m på den anden.

Når vi savede tømmer op til de forskellige bygninger, vi lavede, gik min onkel Ejnar som regel rundt med et stykke krydsfiner, hvorpå han havde skrevet, hvor mange af den og den slags tømmer, der skulle bruges. Han huggede derpå et mærke i træstammen, hvor den skulle afkortes, hvorefter han slog en streg ud for det afmålte emne.

Her kom så kluppen i anvendelse. Desuden havde han et fast mål, som kaldtes en ”ko”. Når den kunne presses ned over træstammen, var det hertil, dimensionen kunne holde.

Enkelte gange strakte han dog lige målet lidt. Dette blev straks opdaget, når Marius - inde ved rundsaven – opdagede det, fordi produktet blev lidt tyndt i den yderste ende. Så udbrød han: ”Nu tror a sateme, at Ejnar er begyndt at bruge skottetommer”. Skotterne er jo som bekendt sparsommelige mennesker.

Som tidligere omtalt gik man fra tommer og over til cm. Her var 1 fod f.eks. ca. 32 cm, og nu gik man over til, at en fod skulle være 30 cm, altså, - man huggede ca. 2 cm af hver fod. Følgende bemærkning blev sagt af Marius henvendt til mig: ”Alting bliver mindre og mindre, men samtidig også dyrere og dyrere”. Og det kunne han da have ret i.

Broderiudstilling

Museet har mange fine broderier, som vi gerne vil vise frem i en ny udstilling. På magasinet findes der hvide broderier, stramaj, korsting, navneklude, prøveklude, skolehåndarbejde, klokkestreng mm., men én ting mangler:

Kapitulationstæppet,

et broderimønster som Louise Puck designede lige efter krigen i 1945. Man kunne bestille mønstret hos broderifirmaet Clara Wæver for derefter selv at brodere det. Det er broderet i korssting med ord i forskellige farver og skrifttyper, f.eks. Hvidstensgruppen, Frøslevlejren, Montgomery, Gestapo, Hitler mm.

Hvis du kender nogen, som har dette vægbillede (50x70 cm), eller selv har det hængende, vil museet meget gerne låne det.

Du kan henvende dig til Hanne. Se oplysninger på bagsiden af dette blad.

Foto lånt fra nettet.

Randbøl Sogns Museumsforening inviterer

i samarbejde med menighedsrådet

foreningens medlemmer til Kirkegårds- vandring på Randbøl kirkegård

mandag, den 24. august kl. 18 til ca. 21

Mødested: Randbøl kirkes P-plads

Efter kirkegårdsvandringen serveres kaffe m. brød
for deltagerne i sognestuen ved Randbøl præstegård.

Arrangementet er gratis.

På bestyrelsens vegne -
vel mødt.

Svend Aage Hansen

Foto: Randbøl kirke 1980.

Ukendt fotograf. Randbøl Sogns Lokalarkiv.

Vi sælger (lokal) historiske bøger skrevet af Niels Schaiffel-Nielsen

De tog vore hjem II kr. 325,-

Randbøl sogn I, II og III kr. 225,-

Malere i Randbøl Sogn kr. 225,-

Ødekirker langs den jyske hærvej kr. 175,-

Mennesker der skabte udvikling kr. 198,-

Egnsbilleder kr. 100,-

Den danske brigade i Sverige kr. 75,-

Spidsbarren, nyeste udgave kr. 50,- udgivet af ÅLAMMS

Spidsbarren, ældre udgaver kr. 5,- udgivet af ÅLAMMS

Andelsmejerier kr. 150,- redigeret af Kirsten Rykind-Eriksen og Finn Reindahl

Bøgerne kan bestilles pr. mail eller afhentes
på museet om torsdagen mellem kl. 10 og 16.

Vi sender gerne. Modtager betaler porto.

Formand: Svend Aage Hansen, Gl. Åstvej 14, Vandel.

Tlf. 75 88 54 04

Næstformand: Julius Guttesen, Tingkærvej 9, Randbøl

Tlf. 20 21 82 63

Kasserer: Søren Pallesen, Gl. Stationsvej 34, Vandel

Tlf. 75 88 55 01

Sekretær: Bente Lykkegaard, Rodalvej 50, Randbøldal

Tlf. 40 12 18 92

Medlem: Hanne Damgaard Hansen, Mølleparken 49, Vandel

Tlf. 30 22 54 74

Suppleant: Karen Margrethe Damkjær, Gl. Åstvej 8, Vandel

Tlf. 41 41 50 78

Suppleant: Nikolaj Sørensen, Randbølvej 36, Vandel

Tlf. 30 74 53 76

Randbøl Sogns Lokalarkiv og Museum, Grindstedvej 30, 7184 Vandel

E-mail: rslm.vandel@gmail.com, www.rslm.dk - Tlf. 75 88 54 89, åbent torsdage 10-16

Redaktion: Bente Lykkegaard/Hanne D. Hansen, **Ansvar** Svend Aage Hansen **Distribution:** Søren Pallesen.

Trykning: Billund Bogtrykkeri, Hovedgaden 12.1.sal, 7190 Billund. Mail: morten@billund-ugeavis.dk